

Onze reis door Frankrijk

dinsdag 10 juni 2014 - dinsdag 1 juli 2014

Marga en Tjabering Stek

Auto : Nissan Almera Tino, bouwjaar 2002
Caravan : Eriba Triton BSA, bouwjaar 1993

Dinsdag 10 juni 2014, Wierden-Boppart, 355 km.

*Vertrek: 7.20, aankomst: 16-00, zon, wind, regen, onweer temp: 17-35 gr. Camping: Sonneneck*** € 19, -. Brandstof: 47 liter, € 71,57.*

Van alles wat we bedacht, verwacht en gehoopt hadden om te overnachten was niet dat we deze nacht op een camping bij Boppart aan de Rijn in Duitsland zouden staan. Alles heeft een oorzaak in het leven. Ook het feit dat wij hier aan de Rijn op een camping staan en niet in Nancy of Langres in het noord oosten van Frankrijk. Want die twee plaatsen hadden we voor vandaag in gedachten als eerste etappeplaats voor deze vakantie. Vanmorgen toen ik naar buiten liep regende het nog wat, toen we een half uurtje later vertrokken was het droog, het was uitstekend weer om op vakantie te gaan. Leuk was toen onze jongste zoon ons inhaalde vlak voor Hengelo iets over half acht. De reis verliep geweldig.

Op een ons bekende parkeerplaats aan de B31, met een stel bronzen klokken, dronken we koffie. We hebben nog wat rondgelopen op de parkeerplaats en stapten weer in. Zeer tevreden reden we verder. We vertelden nog aan elkaar dat het fijn rijden was op de B31 omdat het verkeer er rustig is. Helaas toen we Borken in de verte op de verkeersborden zagen, kwamen we in een file terecht. Wat doe je met een caravan aan de auto gekoppeld, de alarmknipperlichten uit en langzaam aan stoppen op de rechterwegheft. Het duurt dan nog ong. vijf kilometer voordat we de afslag richting Oberhausen konden oprijden. Het werd vijf kilometer lang, twintig meter vooruit en stoppen. Honderden keren heb ik dit moeten herhalen vandaag.

We hadden een dag uitgekozen om op vakantie te gaan waarop je eigenlijk niet had moeten gaan, bleek achteraf. Gisteren gaf het KNMI in Nederland een weeralarm af voor de zuidelijke provincies en Gelderland. Wat de Duitse weersautoriteiten hebben gedaan dat weten we niet, we hebben wel de gevolgen van het noodweer gezien in het Ruhrgebied en omgeving. Duizenden bomen lagen op de rechterwegheft van de Autobaan van Oberhausen naar Frankfurt.

Vier en half uur hebben we file gereden en we hebben in die tijd slechts vijftig kilometer kunnen rijden. Bovendien liep de temperatuur op tot boven de dertig graden! Het bijkomende probleem was bovendien dat onze airco deze hoge temperatuur niet trok. We stonden meer stil dan dat we reden. De ramen gingen open en de airco uit en dat was me toch heet, dat zijn we absoluut ontwend. Rond twaalf uur zijn we de autobaan af gegaan richting Mülheim aan de Ruhr. Door prachtige bossen hebben we gereden en op een meer dan prachtige plaats in het bos hebben we geluncht. In en rond Mülheim was de chaos compleet, we zagen geweldig veel omgewaaide bomen liggen langs en op de weg. Om terug te keren naar de Autobaan zijn we ons navigatiesysteem gaan volgen. We hebben het geweten, tussen de omgevallen bomen en takken door terug vanwaar we gekomen waren de autobaan E3.

De autobaan werd versmald met borden van drie naar twee rijstroken en vervolgens moest het verkeer over één rijstrook. Hier werd ons duidelijk waarom er zo een geweldige verkeerschaos was in het Ruhrgebied ook hier lagen ontzettend veel bomen op de autobaan. Omgewaaid tijdens het noodweer van de afgelopen avond en nacht. Intussen had ik als eindbestemming geen Nancy meer staan in ons navigatiesysteem maar Boppart. Eenmaal op snelheid deed onze airco het weer voortreffelijk, het rijden werd hierdoor een stuk gemakkelijker. Snel en comfortabel zijn we hier aangekomen. Op de camping zag ik dat de caravan, links achter, twee deukjes had opgelopen. Waarschijnlijk hebben we een op de straat liggende tak geraakt.

Graag willen wij ook een verstandige kwestie melden vandaag. Aangekomen hier op de camping heb ik de fietsen afgeladen van de caravan en we hebben eerst een rondje gefietst over de camping en hebben ons een plaatsje uitgezocht. Nu eens niet aan de oever van de Rijn maar hoog bij het toiletgebouw waar we een prachtig uitzicht hebben over de camping en de rivier. Dit is de eerste keer dat wij de fietsen van de caravan haalden en zo een mooi plekje zochten.

Deze camping heeft nu nog steeds geen enkele vorm van Internet, vreemd is dat toch wel, denken wij. We hebben op een tank benzine gisteren en vandaag ong. 410 km gereden en 47 liter benzine verbruikt dat is 1 liter op 8,72 kilometer. Dat is zeer veel voor deze combinatie, dit komt alleen door het onwaarschijnlijke grote aantal keren stoppen en optrekken vandaag.

We kunnen natuurlijk niet spreken van een geslaagde eerste vakantiedag vanwege het hopeloze fileleed dat we meemaakten. Apart was wel dat deze dag werd "bekroond" met een geweldige donderslag precies op het moment dat ik de eerst steunpoot van caravan op de grond draaide. Deze bui is hier blijven hangen boven het Rijndal en met de regelmaat van de klok hadden we enkele klappen onweer en regenbuitjes de hele avond lang. In de loop van de nacht kregen we te maken met steeds heviger onweers- en regenbuien. Van het tikken van de regen op het dak slapen wij altijd opperbest. De reisroute voor morgen is, niet via Luxemburg en Nancy rijden. We gaan richting Besançon, dat ligt tussen Mulhouse en Lyon, in het oosten van Frankrijk. Dat is landschappelijk gezien mooier het is meer over binnenwegen, op deze manier krijgen we meer te zien onderweg.

Dinsdag 10 juni 2014, Wierden-Boppart, 355 km.

Ons huis bij vertrek

De combinatie op een parkeerplaats aan de B31.

Camping Sonneneck, Boppart aan de Rijn.

Woensdag 11 juni 2014, Boppart - Colmar, 355 km.

Vertrek: 8,35 aankomst: 13.55, zon, wind, bewolkt, temp: 19-33 gr. Camping: L'ill*** € 14,40

Vandaag was niets meer of minder dan een routine reisdag. De enige verrassing zat hem in het feit dat toen we vertrokken vanmorgen het idee hadden dat we vanavond op een camping in of nabij Besançon zouden staan. We staan nu in Colmar, in het Duits heette het: Kolmar. Aan het begin van de middag viel de keuze op deze plaats omdat de temperatuur meer dan behoorlijk op liep.

Op een zeker moment zelfs 33 graden, bij die temperatuur wil je niet in de auto zitten, maar voor de caravan in schaduw met wat lekkers te eten en te drinken. Wij vinden zelf dat we verstandig zijn geweest en zijn gestopt, iets voor twee uur waren we hier. Deze middag hebben we toch heerlijk in de schaduw gezeten van de bomen met een hapje en drankje, zoals je in je dromen dat voor je ziet.

Wat ons vandaag opnieuw tegen viel, net als in 2012, toen we een groot gedeelte van deze route ook reden dat er geen parkeerplaatsen zijn langs de vierbaansweg in Frankrijk. Kort voor Colmar, op ong. dertig kilometer, vonden we er - eindelijk- een. In de brandende zon bij drieëndertig graden was dit ook geen pretje.

Bijzonder was een Mercedes Benz personenauto, met een Frans nummerbord, die vlak voor ons ging rijden en tot twee keer toe zijn alarmknipperlichten aan deed en vriendelijk naar ons zwaaide. Wat de bedoeling hiervan is geweest, is ons volledig ontgaan. Het enige wat wij hebben kunnen bedenken is dat het een oud-medewerker is geweest van de Eriba fabriek die hier in de buurt stond. Dit bedrijf is jammer genoeg failliet gegaan.

Het leukste dat we vonden vandaag was de reis langs de Rijn van Boppart tot Bingen. Dat is iedere keer volop genieten. We kwamen langs de Lorelei. De Lorelei daar gaat een aardige legende over, precies weten wij het ook niet meer. Daarom hebben we deze legende opgezocht en hier onder geplaatst.

De legende van De Maagd van Lorelei

Stroomafwaarts van Kaub aan de Rijn, aan de voet van de hoog oprijzende rotsmassa van de Lorelei, hadden in oude tijden de waternimfen hun koninkrijk. In het ruisende water stonden glinsterende paleizen, omgeven door groene weiden en statige wouden. Naarmate er meer en meer mensen op de rivieroever kwamen wonen en de rivier drukker bevaren werd door vrachtboten en grote schepen, verlieten de waternimfen droevig hun plek. Slechts één van hen bleef achter, want zij kon geen afscheid nemen van haar geliefde rivier. Vaak zat zij boven op de rots, haar gouden haren kammend in het maanlicht, terwijl zij met haar betoverende stem wonderschone melodieën zong, die iedereen die ze hoorde beheksten.

Menige schipper die naar haar zoete gezang luisterde kon de drang niet weerstaan naar de maagd op te kijken, en raakte dan zo in de ban van haar schoonheid dat hij de gevaren die zijn boot bedreigden niet bemerkte. En zo gebeurde het vaak dat boot en schipper gegrepen werden door de verraderlijke maalstroom, en verzwolgen werden in diens diepten.

Gedurende de middeleeuwen, toen de trotse kastelen langs de Rijn weerklonken van wapengekletter, zang en vrolijk gelach, besloot een jonge ridder - de zoon van graaf Palatinus - de steile rots te beklimmen en de mooie nimf van dichtbij te bezien.

Hij voer de Rijn af in een kleine boot, slechts vergezeld door zijn schildknaap. Toen hij de voet van de rots naderde, zag hij de maagd op de top zitten, in de laatste stralen van de avondzon. Het geluid van haar stem behekste hem zo volledig dat hij alles vergat, en de machtige rivier smeed zijn lichte schip tegen de scherpe rotsen, waar het zonk, en de ridder ging mee ten onder. De schildknaap, die kans zag zichzelf te redden, bracht de graaf het droevige nieuws.

Vol verdriet en woede gaf de graaf Palatinus zijn dienaren opdracht de maagd gevangen te nemen, en haar vanaf haar hoge rots in de rivier te smijten. Terwijl de mannen haar naderden maakte zij een parelketting van haar hals los en wierp deze in de Rijn, zingende: Terstond resen twee golven op uit de rivier, als grote, glanzende paarden. Ze klommen tot bovenaan de rots en namen de nimf met zich mee in het water, waar zij voor eeuwig verdween in de diepten leeft.

Ook vandaag was er daar niet veel verkeer op de weg, zelfs niet in een wat grotere plaats als Bingen. Drukker werd het na een opmerking van mij, net als gisteren: "Wat is het hier heerlijk rustig rijden". Ik had het nog niet gezegd of we zaten in een flinke file wegens wegwerkzaamheden. Bijna een half uur vertraging leverde ons dit op.

Colmar is een meer dan prachtige plaats in de Elzas. De charme van Colmar is dat het beroemd is om de prachtige vakwerkhuisen, de grachten, het centrum vol bloemen. Colmar is de hoofdstad van de wijnen in de Elzas. Het is een stukje idyllische Elzas, de bewaakster van een levenskunst die we graag opnieuw ontdekken willen! Deze camping ligt te midden van de natuur, in een kleine groene omgeving dicht bij de stad. Langs de camping stroomt een rivier de L'ill. Een mevrouw vertelde mij dat zij daar bevers in had zien zwemmen. Ik heb er naar gezocht en ze niet gezien.

Bijzondere was de verschijning van een ooievaar die statig over de camping schreed. Later op de avond verschenen er zelfs twee, de ene pikte stukjes brood voor op de camping, de andere achteraan. Vanmiddag toen we hier net waren zetten de wolken zich tot geweldig grote donkere onweerswolken. Het was en bleef benauwd tot in de loop van de avond, toen losten deze wolken zich op en we hadden een heerlijk avond om buiten te zitten om tien uur was het nog vijftientig graden.

Woensdag 11 juni 2014, Boppart-Colmar, 355 km.

Colmar

Een compleet ingerichte camper

Een ooievaar wandelt rustig over de camping

Donderdag 12 juni 2014, Colmar-St. Paul de Varax, 387 km.

Vertrek: 8.20, aankomst: 14.30, zon, wind, temp: 21-30 gr. Camping: Domaine de la Dombes, € 14,60. Brandstof: 50 liter, € 82,56.

Vandaag was geen dag om een mooi verhaal over te schrijven, hiervoor was het vaak landschappelijk te eentonig. Hierbij bedoel ik vooral de Autoroute, een prachtige weg met een rustig verkeersbeeld die ligt diep ingegraven in de heuvels en bomen die hoog boven ons staan. Een aantal keren had ik dezelfde gedachten dan in Zweden waar de Autowegen op een zelfde manier zijn gebouwd. In beide gevallen vind ik het dodelijk saai. Je ziet het grijs van het asfalt en het groen van de bomen er hoog boven.

Wij kwamen van Colmar een hete stad, waar we ons best hebben vermaakt. Het Rijndal is een gebied waar veel aan land- en tuinbouw wordt gedaan, dit gaat door tot de afslag in westelijke richting bij Mulhouse. Daar begint het landschap wat gevarieerder te worden met bossen en meertjes en het is heuvelachtig. Zeker in de buurt van de stad Belfort is het landschap vaak mooi om te zien. Maar dat duurde niet erg lang al snel reden we door de bossen zoals ik boven schreef.

Op enig moment was ons gesprek in de auto over dit onderwerp. Onze oplossing was niet verder te rijden dan de stad Dôle en daar richting, over binnenwegen, te gaan van Chalon sur Saone. Dit hebben we gedaan! De gevolgen waren dat we op een vlakke reden waar landbouw werd bedreven. Bovendien was de temperatuur hier twee graden hoger dan op de Autoroute.

Sommige dorpjes waren leuk om te zien, vooral de oude boerderijen en enkele kerken. Het nadeel was op deze route dat er verschillende wegoopbrekingen waren. We kwamen ook een snelheidsbeperking tegen, vijftig km p/u, het waarom ervan is ons niet duidelijk geworden. We hebben het vergeleken met het TV programma Bananasplit het was net of we daar voor de gek werden gehouden.

In de loop van de middag hebben besloten een camping te gaan zoeken. Nog geen kilometer na dat we dit besloten hadden stond er een campingbord die ons naar links wees, richting de camping waar we nu staan. Om half drie waren we hier en moesten wachten tot drie uur tot het kantoor open ging. We hebben twee stoelen in de schaduw gezet en hebben ons daar geïnstalleerd. De tuinman van deze camping vertelde ons al na vijf minuten dat we een plaatsje konden uitzoeken en ons later moesten aanmelden op het kantoor. We staan hier op een geweldige mooie groene camping die prachtig mooi is geïntegreerd in de natuur. We zijn omringd door schitterende bomen in hoofdzaak door reusachtige platanen met daar tussen door oude eiken- en beukenbomen. Overal zijn vogels te zien en te horen. Dat laatste horen is wel het belangrijkste want door het vaak dichte bladerdak zien wij ze bijna niet. Eekhoorntjes zitten hier ook veel.

Onderdeel van deze camping is een meertje. Van dit meertje hier op de camping hebben ze een bijzondere plek gemaakt, ze hebben onderkomens gebouwd en die laten drijven op vloten midden op het meer. Sommige hutten kun je alleen bereiken met een boot, anderen hebben een brug om het huisje te bereiken. Ook staan enkele huisjes op palen. Het is een bijzondere manier om gebruik te maken van het beschikbare water op deze camping.

Donderdag 12 Juni 2014, Colmar – St. Paul de Varax, 387 km.

Een dorpje onderweg verscholen tussen grote bomen

Camping Domaine de la Dombes.

Toiletgebouw verscholen in het groen.

Vrijdag 13 juni 2014, St Paul de Varax - Marseillan Plage. 415 KM.

Vertrek: 8.00 aankomst: 14.15, zon, temp: 21-36 gr. Camping: Les Grillon des Mer**. Brandstof: 27 liter, € 42,85,

Vanmorgen toen we opstonden beseften wij dat we genoten hadden van een weldadige nachtrust. De stilte hier op de camping was geweldig, het ruisen van de bomen en het gefluit van de vogels verbraken slechts de stilte. Onze overburen uit Zwolle waren ook wakker en maakten zich net als wij reisvaardig. Het leuke aan die mensen is dat hij vierentachtig en zij tweeëntachtig jaar is, bovendien spreken ze Grunnigs! Ben je bijna ter hoogte van Lyon en wij spreken gewoon onze Moekes-toal! Zowel gisteren als vandaag hadden we een leuk contact met hen. Hij had problemen met zijn caravansloten, daar heb ik hem van afgeholpen door er een beetje olie in te spuiten.

Gisteren al vrij snel nadat we ons hadden geïnstalleerd op de camping hebben we besproken hoe we verder wilden reizen. Ons plan was om via St. Etienne naar Le Puy en Velay te gaan en vandaar zwerfend naar het zuiden te trekken. Door de Cevennen, dit is een misschien wel het kleurrijkste deel van Frankrijk. Je vindt er o.a. lavendel, tijm, rozemarijn, olijfbomen, kronkelige wegen en dichte donkere bossen. In de Cevennen getuigt elke steen van de duizenden jaren dat de mens hier aanwezig is geweest. De beide afgelopen dagen zijn we eerder gestopt omdat de middagtemperatuur te hoog werd. De zon brandde fel op onze benen. Het was onaangenaam in de auto, ondanks de airco, wanneer dit zo is dan moet je onmiddellijk stoppen. Hierom hebben we besloten om via de snelste route, dus via de tolwegen naar Marseillan Plage, aan de Middellandse zee, te gaan.

Achteraf gezien was dit een verstandig besluit, de temperatuur liep tegen één uur op naar zesendertig graden. Behalve wat oponthoud bij Lyon, waar het erg druk was, hebben we steeds onze eigen snelheid kunnen handhaven. Om mee te kunnen komen in het verkeer moesten wij onze snelheid ruim boven de negentig kilometer per uur aanhouden. Soms waren er nog vrachtwagens die ons soepel voorbij reden. Wanneer er een vrachtwagen was die ons wilde inhalen en net niet genoeg snelheid had om dat kunnen, dan begonnen ze te toeteren, ten teken ga daar weg en laat mij daar rijden. Ik heb ze de ruimte gegeven.

In zes uur hebben we vandaag de afstand tussen de beide campings overbrugd. Dit is een gemiddelde snelheid van ruim zeventig kilometer per uur. We moesten eerst ongeveer twintig kilometer rijden, door prachtige natuur en langs idyllische gelegen meertjes, om bij de snelweg te komen. Vervolgens een file van twintig minuten bij Lyon. We hebben nog getankt en we zijn een keer gestopt om koffie te drinken. Natuurlijk hebben we stil gestaan om te lunchen en bij de Tolstations moet je stoppen om een ticket te pakken en/of te betalen natuurlijk.

Voor Sète zijn we van de autoroute afgegaan en door de stad over de nieuwe weg langs de kust gereden naar Marseillan Plage. Deze nieuwe weg is misschien gezien vanuit verkeersveiligheid een vooruitgang maar vanuit toeristisch oogpunt een duidelijk verslechtering. Je ziet nu niets meer van de zee en het strand. Zo kwamen we aan bij de camping Le Grillon des Mer, die wij thuis altijd noemen camping Maurice, naar de voor naam van de eigenaar. Hun kleindochter Nadèse heeft jaren geleden het beheer van de camping van hem overgenomen. Zij herkende ons direct toen we aankwamen en dat na ruim tien jaar dat we hier niet meer waren geweest. Van haar hoorden we dat Maurice de afgelopen winter was overleden en zijn vrouw Nadine in een verzorgingstehuis verblijft na een kleine buikoperatie. Maurice is zevenentachtig jaar oud geworden. Nadine is nu vierentachtig jaar.

Omdat we 'vrienden' waren, kregen we gratis warme douchemunten voor ons verblijf hier en een speciale lagere prijs voor onze campingplaats. Het aardige van deze camping is dat het slechts twee sterren heeft, het is een eenvoudige camping. Het toiletgebouw is schoon en opgeruimd. We staan gewoon op zand en onder de afvoer van onze gootsteen moet een emmer staan. Gelukkig is hier geen zwemparadijs of restaurant dan wel andere schreeuwerige zaken die men tegenwoordig heeft op een camping. We komen hier omdat we rust willen en dat kan hier nog in het voorseizoen.

Bij Nadèse kun je net als bij haar opa altijd aankloppen met een vraag, het voordeel van Nadèse is dat zij ook Engels spreekt. In de loop van de avond hebben we Marseillan Plage verkend op de fiets vanaf het einde, waar wij staan, tot het andere eind van het dorp. Veel is hier niet veranderd de laatste tien jaar, hooguit kun je stellen; er is hier wat gemoderniseerd. De veranderingen zijn het duidelijkst te zien op de campings, daar staan nu geen caravans en tenten meer, maar bungalows of Mobile Homes.

De wegen zijn nog precies hetzelfde als vroeger er zijn nog steeds veel kuilen en bulten. Bij regen, zoals vanavond ontstaan op verschillende plekken nog steeds zeer grote plassen. We hebben gekeken of de kermis al weer open was, dat is pas op 21 juni lazen wij. Aan het begin van de avond hebben we een ongekende zware onweersbui gehad met zeer veel regen. Na het overtrekken van de bui was de temperatuur een stuk aangename. We hebben vanavond er één op gedronken omdat we hier weer zijn en omdat we zoveel goede herinneringen hebben aan deze camping.

Vrijdag 13 juni 2014, St. Paul de Varax - Marseillan Plage. 415 KM.

Camping Le Grillon des Mers

Zaterdag 14 juni 2014. Marseillan Plage. Camping: Le Grillon des Mer.

Vandaag is er echt een einde aan onze reizen en trekken gekomen, we hebben nu rust. Rust waar we naar hebben uit gekeken. We hadden even genoeg van reizen zoals we dat de afgelopen jaren hebben gedaan. Vele landen hebben we gezien. Prachtige streken hebben we doorkruist. Wat nog mooier was we hebben ontzettend veel aardige mensen getroffen. Of we nu praten over inwoners in Albanië, Bulgarije, Turkije, Griekenland of de landen van het voormalige Oostblok we hebben aan deze mensen zeer goede gedachten over gehouden.

Vanmorgen hebben we de auto gepakt, met de nodige tegenzin we hebben er immers al zoveel ingezeten de afgelopen dagen, we wilden winkelen in Marseillan. Marseillan ligt hier een kilometer of zes a zeven noordelijk van de camping. Daar is een goed gesorteerde supermarkt van Super U, althans dat dachten wij, deze winkel is gesloten. Jammer bij het weggrijden zagen we een bordje dat er een Spar supermarkt was in deze plaats. Die vonden gemakkelijk in de binnenstad in een nauw straatje, waar in de verste verte geen parkeerplaats te vinden was. We waren op zeer onbekend terrein en hebben eerst ons Navigatiesysteem aangezet om te kunnen terug keren naar de camping.

Op onze terugreis zagen we ten westen van Marseillan een Hypermarkt was wat wij vroeger een weidewinkel noemden. Ruim gesorteerd voor grote gezinnen maar voor twee Ouden van Dagen, zoals wij, niet echt geschikt. Het weer vandaag is niet zo dat we trek krijgen om lekker naar het strand te gaan en daar gaan liggen zonnen. De wind trekt steeds meer aan uit noordelijke richting, we vermoeden dat de Mistral gaat opsteken. Bovendien is het bewolkt en drie en twintig graden, nee geen lekker strandweer.

Vanmiddag kondigde mijn Eega aan dat ze een mok hete vegetarische Bouillon voor ons zou gaan maken dat was volgens haar goed tegen de hitte, waar we aan moeten wennen. Bouillon is zout en zout heb je nodig bij warm weer, zei zij. Mijn constatering was toen zij een mok Bouillon had geserveerd voor ons was dat die zo heet was dat er eerst een winter over moest trekken om het drinkbaar te maken.

Thuis hadden we enkele keren problemen met de elektriciteit van de caravan. Wanneer we de caravan aansloten op het elektriciteitsnet dan sloegen thuis de zekeringen er uit in de meterkast. Ik dacht dat het probleem zat in een halogeenlampje. Die heb ik weg gehaald en daar een LED strip-verlichting voor in de plaats gemonteerd. Aan het begin van de avond zaten we weer zonder stroom in de caravan. Onderzoek op de camping leerde ons dat het systeem van de camping in orde was. Het zit in de caravan en niet in het lampje. Min of meer uit wat gekkigheid tik ik met de punt van mijn sandaal tegen de stekkers aan en het licht doet het weer. Dit betekent dat er een storing in de stekkers of de draden zit. Ik heb geen goede gereedschap bij me om dat na te kijken wat er nu echt de storing geeft. Ik zal dat thuis moeten gaan doen. Zolang deze vakantie duurt, mogen we niet even aan de stekkers of kabels komen van de caravan. Naar alle waarschijnlijkheid is de oorzaak van deze storing of iets met één van de stekkers of een kabelbreuk in het stukje kabel tussen de stekker en de transformator van de caravan. *(Thuis bleek het laatste inderdaad het geval te zijn.)*

De Region Languedoc-Roussillon, waar we nu zijn, heeft een rijke cultuur en historie. De eerste bewoner van de Languedoc-Roussillon was de Homo Erectus, die hier ca. 450.000 jaar voor Chr. In Tautavel zijn in de grot Caune de l'Arago beenderen en werktuigen van deze eerste bewoners gevonden. De Romeinse tijd was er hier sprake van een grote welvaart en vrede. Arena's, tempels en aquaducten getuigen verder van de enorme invloed van de Romeinen in deze streek. In 1172 annexeerde de Koning Roussillon en er ontstond een machtige en welvarende staat. Na de dood van de Aragonese koning werd het hele gebied in 1276 in tweeën opgesplitst en vormden de Balearen, de Roussillon en Montpellier het grote koninkrijk Mallorca met als hoofdstad Perpignan.

In 1872 werd er in Frankrijk voor het eerst druifluis aangetroffen, wat zorgde voor een enorme crisis in de wijnbouw. Daar kwam nog bij dat begin 20e eeuw de prijzen van de wijn zeer sterk daalden. In 1907 leidde dit tot een opstand van wijnboeren en een massademonstratie in Montpellier.

Na de studentenopstanden in 1968 en een verloren referendum trad De Gaulle af en werd opgevolgd door Georges Pompidou. Belangrijk voor Languedoc-Roussillon was dat voor het eerst sinds de Franse Revolutie bevoegdheden van Parijs naar de regio's werden overgeheveld. Interessant te weten dat President de Gaulle centraal staat in de cultuur en historie van de Languedoc-Roussillon.

Zaterdag 14 juni 2014. Marseillan Plage. Camping: Le Grillon des Mer.

Het pad naar het strand

Zondag 15 juni 2014. Marseillan Plage. Camping: Le Grillon des Mer.

Over het weer kan men veel zeggen, ook hier in het zuiden van Frankrijk. Vandaag is het regenachtig. We zijn hier voor onze rust en we willen graag naar het strand en met de kuiten in de Middellandse zee staan. Vanwege het weer dat geen strandweer was vandaag, veel regen en wind, zijn we het binnenland ingereeden naar het stadje Pézénas. In dit stadje wordt de herinnering aan de schrijver Molière hoog gehouden.

Molière (geboren als Jean-Baptiste Poquelin) (Parijs, 15 januari 1622-17 februari 1673) was een Frans toneelschrijver en acteur die bekendheid verwierf met zijn satirische komedies. Zijn bekendste werken zijn *Dom Juan*, *Tartuffe* en *L'Avare* (De Vrek). Jean-Baptiste Poquelin was de zoon van een welgestelde behanger-stoffeerder. Hij bezocht het Parijse *College de Clermont*, waar hij kennis maakte met het werk van Epicurus en Pierre Gassendi. Hij studeerde rechten in Orléans. In 1643 stichtte hij, gedreven door een onweerstaanbare roeping, met de familie Béjart een toneelgezelschap *l'illustre Théâtre*, en nam de naam Molière aan.

Het gezelschap werkte zonder succes. Molière moest wegens schulden enige tijd in de gevangenis doorbrengen. Hij verliet Parijs en reisde met zijn kameraden gedurende een twaalfal jaren door de provincie. Al spoedig begon hij zelf komedies te schrijven. Op 24 oktober 1658 trad hij voor het eerst op voor koning Lodewijk XIV en zijn hele hof in een zaal van het Louvre. De bijval was zo groot, dat Molières gezelschap de naam *Troupe de Monsieur* mocht voeren en een zaal van het Petit-Bourbon tot zijn beschikking kreeg. In 1659 opende hij met *Les précieuses ridicules* een reeks van ongeveer dertig kluchten en blijspelen, die hem de gunst en bescherming van Lodewijk XIV bezorgden en hem bij het nageslacht beroemd maakten. In 1662 huwde hij met de zeventienjarige toneelspeelster Armande Béjart.

In zijn komedies had Molière kritiek op edelen en geestelijken, die bevoorrecht leefden, op hun sleur, hun blinde aanbidding van gezag, hun minachting van ervaring en waarneming. Hij richtte zijn kritiek ook op medici, schijngeleerden en de overdreven bewonderaars van kunst en wetenschap.

Lodewijk XIV kon hem wel waarderen en steunde het gezelschap van Molière. Hij gaf toestemming op te treden in zijn eigen Palais-Royal. Na de afbraak van het paleis 'Petit-Bourbon', wegens uitbreiding van de oostelijke vleugel van het Louvre, speelde het gezelschap vaker op de nieuwe locatie. Molière overleed op 51-jarige leeftijd na de vierde voorstelling van zijn laatste komedie, *Le malade imaginaire*, waarin hij zoals gewoonlijk de hoofdrol vertolkte. In dit toneelstuk werd de spot gedreven met ziek zijn. Een goed recept tegen ziekte was onverdunde wijn met een groot stuk rundvlees en Hollandse kaas.

Tijdens een opvoering werd Molière plotseling onwel. Hij werd naar huis gebracht en vroeg om een stuk Parmezaanse kaas, het enige dat hij nog kon eten. Het mocht echter niet baten, Molière stierf nog diezelfde avond. In 1680, zeven jaar na zijn dood, werd bij decreet door Lodewijk XIV de *Comédie Française* opgericht waarvan Molière als de wegbereider mag beschouwd worden. De lokale clerus ontzegde hem een begrafenis op gewijde grond, maar na bemiddeling van lokale notabelen werd hij uiteindelijk begraven bij de ongedoopte kinderen. Er zijn verscheidene speelfilms gemaakt over het leven van Molière.

Later werd het talent van Molière ook in intellectuele kringen erkend. Hij werd postuum lid van de Académie Française. Op zijn borstbeeld in de erezaal van de Académie werd in 1778 de tekst aangebracht: *Rien ne manque à sa gloire, il manquait à la nôtre* ('niets ontbreekt aan zijn eer, hij ontbreekt aan de onze'). Dat Molière geëerd wordt in Pézénas heeft te maken met het feit dat hij hier een tijdlang heeft gewoond.

Vele tekenen van zijn aanwezigheid toen zijn nu nog zichtbaar. Een prima marketing strategie en dit kost niet veel. Niet alleen om Molière te zien zijn we naar Pézénas gereden het is ook een fraai stadje om er rond te wandelen. Alleen toen wij juist de stad binnenreden begon het subtropisch te regenen. We hebben vanuit de auto iets gezien van Pézénas en zijn terug gekeerd naar de camping. Om daar in alle rust in de caravan, lekker lui liggen te lezen en puzzelen.

Zondag 15 juni 2014. Marseillan Plage. Camping: Le Grillon des Mer.

Het strand van Marseillan Plage

Maandag 23 juni 2014. Bezoek aan de vissersplaats Sète.

Soms vragen wij ons af, wat zullen wij vanmiddag gaan doen. Laten we niet naar het strand toegaan is ons antwoord want we hadden beiden behoorlijk in de zon gelegen. Al zit ik meesttijds onder de parasol. Een dagje rust van het strand c.q. de zon was nodig. Na wat wikken en wegen zijn we naar de havenplaats Sète gegaan, dat ligt hier dertien kilometer vandaan. Er zal de laatste tien jaar wel niet veel zijn veranderd dachten we, en dat klopte.

Voor ons was er dus niet zoveel nieuws te zien realiseerden we ons toen wij er pas aangekomen waren. Deze gedachte veranderde bij het zien op een kademuur van een plaquette waarboven in gebeiteld stond: EXODUS 47.

De Exodus 1947 was een schip met Joodse overlevenden van de Holocaust die in 1947 naar het Mandaatgebied Palestina voer. De Britse bestuurders van Palestina wezen de immigranten als illegalen uit en stuurden hen naar Duitsland. De Exodus heette oorspronkelijk President Warfield en was een schip van 1800 ton BRT. De President Warfield werd in 1928 door Pussey and Jones Corp. in Wilmington, Delaware gebouwd voor de pakketdienst Baltimore Steam Packet Co. Het voer tot 1940 langs de Amerikaanse oostkust. In 1942 werd het schip omgebouwd tot troepentransportschip met vier dekken en werd als USS President Warfield (IX-169) ingezet. Na de Tweede Wereldoorlog werd het schip buiten dienst gesteld.

Op 9 november 1946 werd het schip voor \$ 60.000 aan de Potomac Shipwrecking Co. in Washington D.C. verkocht. Dit bedrijf trad op als agent voor de Hagana. De Hagana bracht het schip onder Hondurese vlag. De reden voor aanschaf van het schip was de geringe diepgang van 2,5 meter, waardoor het schip ook ingezet kon worden om buiten een haven te landen op een strand (en daarmee illegale immigratie mogelijk te maken). Op 26 augustus 1952 brandde het schip uit en werd bij het Shemen Beach in Haifa voor anker gelegd. In 1963 werd het schip door een Italiaanse firma gesloopt.

Veel Europese Joden die de Holocaust hadden overleefd wilden emigreren naar Palestina. Onder hen waren vele ontheemden in Duitsland die niet meer terug konden of -wilden naar hun vroegere woonplaats. De immigratie in Palestina was door de Britten aan banden gelegd vanwege de spanningen in dat gebied tussen Joden en Arabieren. Vele eerdere illegale immigranten waren door de Britten al op Cyprus geïnterneerd.

Op 11 juli 1947 begon de President Warfield met 4515 passagiers onder operationeleider Jossi Harel van de Hagana en kapitein Ike Aronowicz van de Palmach (een gewapende vleugel van de Hagana) aan de overtocht vanuit de Franse Middellandse Zeehaven: Sète. De bemanning van het schip bestond voornamelijk uit jonge Amerikaanse Joden die zich hiervoor vrijwillig hadden opgegeven. Op 17 juli 1947 werd het schip door de passagiers voorzien van de naam Exodus 1947, naar analogie van het Bijbelboek Exodus. Het schip werd vanaf het begin gevolgd door de Britse geheime dienst en twee oorlogsschepen.

Op 18 juli werd het schip door de Britse marine in internationale wateren voor Haifa opgebracht. Bij de vier uur durende gevechten aan boord met de Britten kwamen drie bemanningsleden om het leven en raakten velen gewond. De gevechten werden door de boordradio naar een radiostation in Palestina doorgestuurd en live uitgezonden. De volgende dag kwam het schip de zwaar bewaakte haven van Haifa binnen en werd opgewacht door een mensenmenigte van duizenden personen.

De Britten wilden met de Exodus een voorbeeld stellen om de illegale immigratie een halt toe te roepen. In Haifa werden de passagiers op drie gevangenschepen (Ocean Vigour, Runnymede Park en Empire Rival) overgezet en teruggestuurd naar Frankrijk, waar zij op 29 juli aankwamen.

Hoewel de situatie aan boord onhoudbaar was weigerden de meeste passagiers drie weken lang van boord te gaan. Slechts 75 uitgeputte passagiers namen het asielaanbod van de Franse regering aan. Op 22 augustus vertrokken de schepen uit Frankrijk naar Gibraltar, waar 5 dagen gestopt werd. Vervolgens werd op 30 augustus begonnen aan de reis naar Hamburg in de Britse bezettingszone in Duitsland, waar het schip op 8 september aankwam. Onder het oog van de internationale pers werden de passagiers met geweld van boord gehaald en geïnterneerd in twee kampen bij Lübeck. De behandeling van de emigranten riep grote internationale verontwaardiging op. Op 6 oktober 1947 werden de emigranten in Duitsland vrijgelaten. De gebeurtenissen rond de Exodus werden in 1958 door Leon Uris in de gelijknamige roman Exodus verwerkt. In 1960 is het boek verfilmd met Paul Newman in de hoofdrol als kapitein.

Zo maak je een rustige wandeling als toerist over een kade en zo ben je met je gedachten midden in een oorlog verzeild geraakt. Wij beiden kenden het verhaal van de Exodus o.a. door de film. Terug hier bij de caravan, waar een goede Wi-Fi verbinding ons van dienst is, hebben we dit bovenstaande verhaal opgezocht om ook weer de details te kennen. Want de details zijn zo belangrijk, **opdat wij niet vergeten**. Alleen hierom heb ik dit verhaal gemaakt.

Bron: Wikipedia

Maandag 23 juni 2014. Bezoek aan de vissersplaats Sète.

Jachthaven van Sète.

Strekdam in de haven van Sète.

Deze Marmeren herinneringsplaquette zagen we op de strekdam in Sète.

Maandag 23 juni 2014. Bezoek aan de vissersplaats Sète.

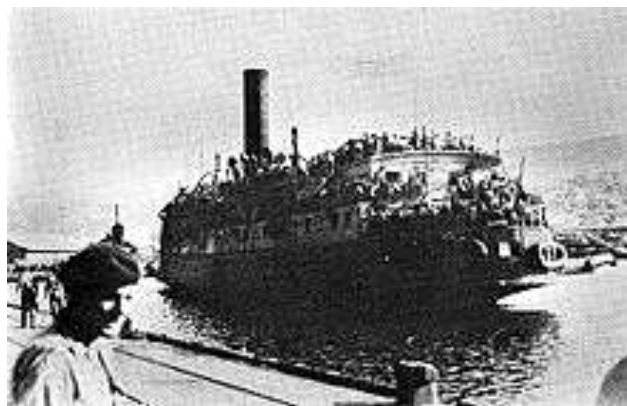
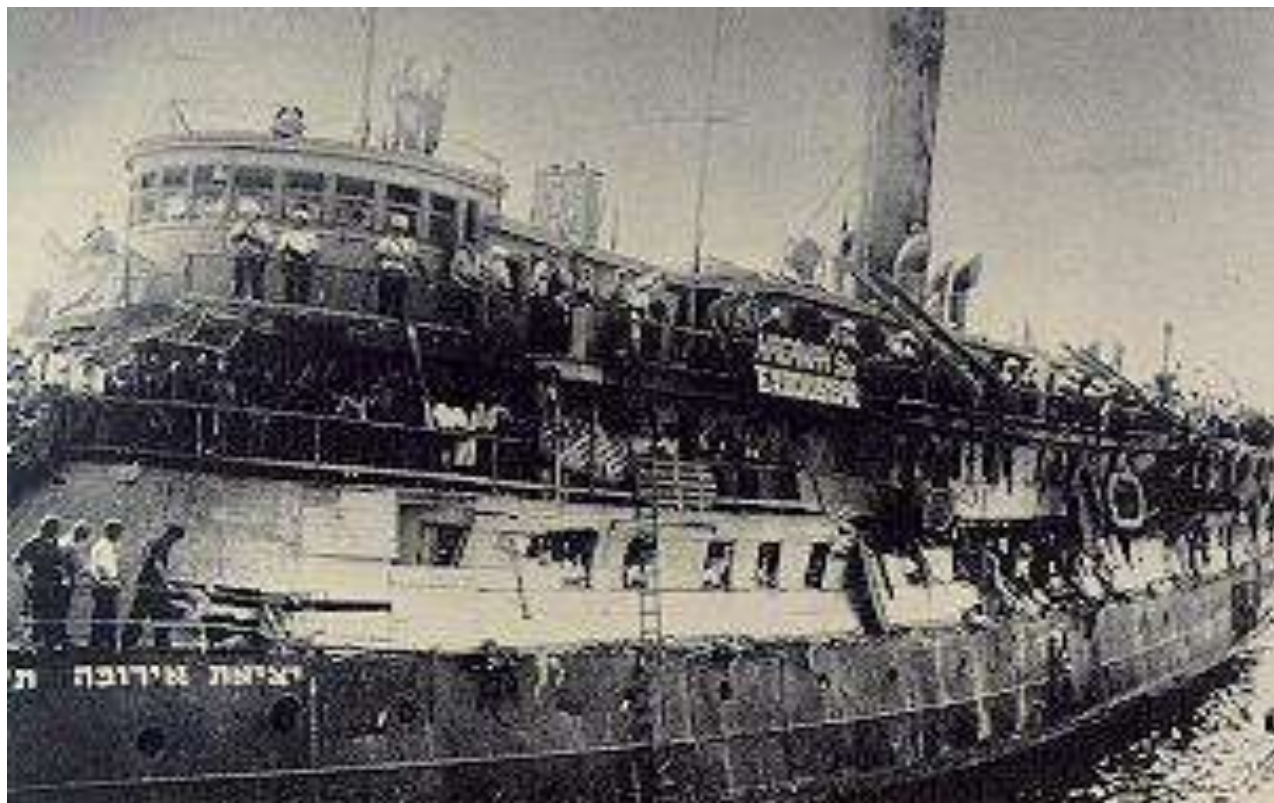

Foto boven: Exodus 47 in de haven van Sète

Foto links midden: op volle zee

Foto rechts midden: de Exodus 47 in de haven van Haifa

Foto links onder: Taferelen op de kade in de haven van Haifa

Foto's zijn genomen in opdracht van Britse Admiraliteit.

Dinsdag 24 juni 2014. Marseillan Plage. Camping: Le Grillon des Mer.

Wat een problemen kan het geven wanneer je meent voor vertrek over genoeg gas in de beide tanks ter beschikking te hebben en je er achter komt dat je de inhoud totaal verkeerd hebt ingeschat. De berekening die ik er op los gelaten had was; we zijn negen weken op reis geweest naar Turkije en hebben twee en half kilo gas verbruikt, er was nog vier en half kilo over. Het afgelopen jaar zijn we met volle tanks vertrokken en zijn zes weken weggeweest. Dan is mijn berekening eenvoudig er zit ruim vijf kilo gas in de fles die aangesloten is op onze gaskookplaat. Nee dus, die fles is leeg! Rara, hoe kan dat? In Duitsland aan de Rijn heb ik de gaskraan open gedraaid, geen lekkage dus de afgelopen winter. Verder is deze fles nergens voor gebruikt en toch is dat ding leeg, vreemd. Dat was vrijdag, wat schetst onze verbazing? De andere fles is op zaterdagavond leeg!!!!!! Geen gas meer, twee gasflessen leeg, hoe nu verder?

Maandagmorgen hebben we een ware speurtocht gehouden om een inductiekookplaat te vinden met het vermogen van 1000 watt. Het vermogen van dit apparaat mag niet hoger zijn omdat op de meeste campings je niet meer dan 6 ampère ter beschikking hebt. Zaterdagavond hadden we bedacht dat we het beste het eerst konden gaan kijken bij Intermarché een hypermarkt hier vijf kilometer vandaan. Ze hadden prachtige Inductiekookplaten van 1500 watt voor maar € 79,95 en 3 jaar garantie en van een bekend Duits merk, welke wij niet kennen.

Marga die ging vragen bij de infobalie en daar vertelden ze haar dat we bij But moesten zijn een woonwarenhuis waar men ook deze campingartikelen verkoopt. Dit klopte, maar niet één die wij zochten. Hier werd ons geadviseerd om naar Bricolage te gaan, daar zouden wij waarschijnlijk wel kunnen slagen. Op een zeer prettige manier werden we geholpen door een bediende, echt geweldig. Helaas ook hier geen Inductiekookplaat voor ons. Zo zijn we ook nog in de Carrefour Hypermarkt geweest in Marseillan, ook daar was geen plaat te koop.

Afgelopen zondagavond bemoeide onze Italiaanse buurman zich met onze lege gasflessen en over de vraag hoe nu verder. Hij wist dat je de ingeslagen code in de kraag van de fles moet noteren en daar mee naar een verkoper van flessen gas gaan en vragen waar of een vulstation is die een passende nippel heeft voor deze fles. Het nummer van ons is: Propaan KN 1965, klasse 2, Butano 7 kg. Hiermee zijn zij op maandag op pad gegaan voor ons en kwamen terug met de mededeling dat er bij Intermarché in Agde een fles gas te koop is met dezelfde aansluiting van 9 kg in een andere vorm.

Ons besluit was, daar gaan we op af en kopen daar die fles. Om het een en ander voor te bereiden koppelde ik de slang los. Met dat ik begin te draaien siste het gas uit de fles, deze fles was helemaal niet leeg!! Direct heb ik de rechterbrander van de kookplaat aangestoken en die deed het tot onze verbazing wel. De linkerbrander die heeft een probleem bij het indrukken, de beveiliging, daar moet naar gekeken worden wanneer we thuis zijn. Marga heeft onze Italiaanse buurman gezegd dat het een mirakel was dat we weer op gas konden koken.

Regelmatig kwamen we in Agde een stad vijf kilometer ten westen van deze camping (daar zijn een stel heerlijke terrasjes). De stad Agde, die vroeger "Agathé Tyché" heette (het Geluk), ligt op de kruising van het Canal du Midi, de rivier Hérault en de Middellandse Zee. Deze stad, een voormalige handelsnederzetting, gebouwd met vulkanisch gesteente uit de Mont Saint-Loup, is in de loop van de eeuwen tot bloei gekomen dankzij de zeehandel. Het is een van de oudste steden van Frankrijk, met een duizenden jaren oude geschiedenis. Het centrum van de van oorsprong antieke stad wordt verlevendigd door kleurrijke winkelstraatjes en ambachtswerkplaatsen. Agde is onbetwist een karakteristieke stad met een zuidelijk accent die we graag weer bezochten!

Agde straalt door de charmante doolhofjes van steegjes met woningen en gebouwen van zwart vulkanisch gesteente van de vulkaan van Agde. Daarom heeft de stad Agde de bijnaam 'Zwarte Parel'. Een klein wandelingetje van een paar minuten door de kleine, typische straatjes, langs zijn binnenhaven of over de wallen is genoeg om ons onmiddellijk onder te dompelen in de vredige atmosfeer die is doortrokken van de alom tegenwoordige geschiedenis. La Cité d'Agde, absoluut een unieke stad in Languedoc, we blijven ons verbazen vanwege haar rijkdom en de verscheidenheid aan historische monumenten die geheel uit basalt zijn opgetrokken.

Dinsdag 24 juni 2014. Marseillan Plage. Camping: Le Grillon des Mer.

Kathedraal St. Etienne, Agde

Strand bij Cap d'Agde

Jachthaven Agde

Woensdag 25 juni 2014. Marseillan Plage. Camping: Le Grillon des Mer.

Gisteravond om half tien begon het te onweren in de verte. Om kwart voor tien moesten we naar binnen vanwege de regen en harde wind. Om tien uur hadden we behoorlijk zware onweersbuien en veel regen. Tot vanmorgen tegen zessen de onweersbuien weg trokken en het droog werd! Het was mij het nachtje wel. Bovendien maakte Marga mij wakker met de doodleuke mededeling: *Mijn kussen is nat*. Van zoiets wordt men niet vrolijk midden in de nacht, ik tenminste niet. Het 'lek' zat hem in het rubber van het linkerzijraam dat was van een lijmachtige substantie geschoven. Vanmorgen heb ik het gecorrigeerd en er Duck tape overheen geplakt, als tijdelijke oplossing, thuis zien we wel weer verder.

We hebben deze vakantie het erg naar onze zin. 's Morgens fietsen we naar één van de omliggende plaatsen doen daar vaak de inkopen voor die dag en belanden, hoe kan het ook anders, rond elf uur op een terrasje. Dit doen wij omdat een arts in Santiago de Compostella in het Jubeljaar 1999 mij voorschreef dat ik veel moest drinken. Mijn gedachte hierbij is dat een glaasje bier op een terras daar toe bijdraagt. Trouwens er is nog geen arts geweest die mij heeft voorgeschreven om minder te drinken. Met het klimmen der jaren kom ik steeds vaker bij een arts, dus de medici hebben gelegenheid genoeg om mij een ander drinkpatroon voor te schrijven.

Ik vroeg eens op een van mijn lange fietstochten aan twee mannen die in een schuur aan het werk waren. Hoe lang geleden was dat het café op de hoek gesloten was geworden. Ze zeiden: ongeveer vijftien jaar geleden. Op een woensdagmiddag om drie uur, zei de jongste terloops nog. Een van de twee, die ongeveer zestig jaar oud was, wist zich nog te herinneren dat er in het dorp ooit drie cafés waren geweest. Er is nu geen café meer in dat dorpje. Dit noem ik een echt triest verhaal.

Meestal fietsen we rond de twintig kilometer in een behoorlijk straftempo. Ik mag bij tegenwind van mijn vrouw voorop rijden en zij kruipt achter mij weg op de fiets. Mocht ik het soms vergeten, al dan niet expres, dan geeft zij mij op een zeer subtiële manier aan waar mijn plaats is bij het fietsen.

De middag vullen wij deze vakantie heel anders in. Eerst even lekker lunchen, een broodje met iets lekkers er bij. Dan even rusten van de vermoeienissen van de afgelopen morgen. Wanneer de klok op ruim twee uur staat dan gingen we vaak richting het strand.

Graag wil ik de vraag beantwoorden wat wij deden deze middag op het strand. Marga die leest of puzzelt wat. Ik lig eenvoudig onder mijn parasol en kijk naar de mensen. Wat opvalt is dat er hier veel dames en heren rond lopen die bewegingsproblemen hebben. Vooral knie- en heupproblemen komen veel voor, zo te zien. Ik schat dat het percentage rond de vijf procent van alle aanwezigen is wat slecht beweegt. De leeftijd van onze strandgenoten is voor het merendeel net als wij, gepensioneerd, verder wat jonge ouders met kleine kinderen. Ook komen hier veel jonge mannen met gespierde borsten langs, onderweg naar het nudistenstrand.

Veel meer dan kijken doe ik niet, ik ben hier liggend op het strand onder mijn parasol ogenschijnlijk een volslagen nietsnut. Misschien is dit iets te sterk uitgedrukt, de term zou misschien eleganter moeten zijn, in de zin van iemand die ogenschijnlijk doelloos op het strand ligt. Toch dekt dit woord ook niet helemaal de lading, want ik denk wel dat er meer is.

Hier op het strand loopt een man met een hond. Die hond trekt hard aan de riem. Bij het zien hiervan dacht ik: Wie wil nu zo'n hond het is een hyperactieve, snuffelende, keffende en snuivend beest. Waarom hebben mensen een hond? Mijn gedachten, waren hierover de volgende: ik wil geen hond, ik zou wel een schildpad willen hebben!

Ik heb eens in een boek gelezen waarin beschreven stond hoe deftig het was om in de eerste helft van de negentiende eeuw uit wandelen te gaan met een schildpad aan een touwtje. Dat is het ideale tempo dat mij in de gedachte komt, hier liggend onder mijn parasol op het strand. Gaat dit te ver? Vergeet niet dat de grote componist Ludwig van Beethoven iedere morgen liep te flaneren om de stadsmuren van de stad Wenen.

Er is geschreven dat hij dit iedere dag flaneerde, bij regen, storm, sneeuw of prachtig zomerweer. Hij componeerde tijdens het flaneren de meest fantastische melodieën in zijn hoofd, die hij later op papier uit werkte. Wat ik mij nu afvraag is: Hoe was het weer toen hij het Slotkoor uit zijn Negende Symfonie heeft bedacht, daar rond de stadsmuur van Wenen? Was het soms stormachtig- of juist mooi voorjaarsweer? Wat toch een geniale muziek heeft deze grote Ludwig al flanerend geschreven, geweldig gewoon.

Flaneren is niets anders dan op een bepaalde manier zeer kalm en op je gemak wandelen. Om je op deze bijzondere manier voort te bewegen leent zich uitstekend om een schildpad aan een lijntje te hebben tijdens het flaneren! Rest mij nog één ding, ik moet hier nog een conclusie aan verbinden. Dat is deze, oordeel niet te snel over mensen, ook niet als ze ogenschijnlijk totaal nutteloos bezig zijn, zoals liggen onder een parasol. Ik zeg U: "Niets doen is hard werken".

Woensdag 25 juni 2014. Marseillan Plage. Camping: le Grillon des Mer.

Deze vakantie zouden we kunnen noemen: Mare et Terra, zee en strand, (vrij vertaald).

Donderdag 26 juni 2014, camping le Grillon des Mer

zon, 22-27 gr. Brandstof : 41 liter, € 61,65. Camping: € 260,-.

Een laatste dag op een camping vinden wij beiden niet de leukste dag, morgen gaan we weer rijden en vandaag moeten we er een aantal dingen gedaan worden. Alles moet in de auto en caravan op zijn vaste plaats. We moeten zorgen voor voldoende drinken en eten voor onderweg, deze keer is dit niet zo belangrijk want komen regelmatig door verschillende steden en dorpen. De vraag alleen is, is er op het platteland nog een winkel te vinden. Ook in Frankrijk is er een enorme kaalslag in de middenstand en die duurt tot op de dag van vandaag voort.

Omdat we liever niet voor teveel verrassingen willen komen te staan onderweg doen we enige inkopen voor de terugreis. Vandaag gaan de fietsen achter op de caravan en aan het eind van de middag ga ik de luifel schoonmaken aan de boven en onderkant. Bovenop zit nogal wat vogelpoep en dat moet er zeker af. De ramen van de auto moeten schoon gemaakt worden. Natuurlijk moeten ook de matten die in de auto liggen worden geklopt. Ik rij graag in een opgeruimde auto.

Vanmorgen zijn we, na de koffie, naar Marseillan gereden voor boodschappen en om te tanken. Marseillan is een plaats in Zuid-Frankrijk, regio Languedoc-Roussillon, departement Hérault en ligt aan de Middellandse Zee tussen Sète en Cap d'Agde. De plaats ligt direct aan het Bassin de Thau. Naast de ontelbare mossel- en oesterkwekerijen in het Bassin de Thau en de wijnaanbouw, is het toerisme een grote bron van inkomsten in dit gebied. In het centrum van het plaatsje bevindt zich de St. Jean Baptistekerk en de markthal, beide uit de 17e eeuw. De markthal is uit lavasteen gebouwd en voor het laatst in 1984 gerestaureerd.

In Marseillan staat een van de laatste in Italiaanse stijl gebouwde theaters, die rond 1900 in de Hérault gebouwd zijn. Het oudste stenen beeld van de Franse "Marianne" (embleem) staat sinds de onthulling op 1 november 1878 in Marseillan. De jachthaven heeft een open verbinding met het Bassin de Thau. Flamingo's en reigers (o.a. zilverreigers) ze zijn in het natuurgebied Bagnas en in het Bassin de Thau bijna het hele jaar door, op korte afstand, te bewonderen. De badplaats Marseillan-Plage, waar wij staan op een camping, ligt op circa 5 km afstand van Marseillan aan de Middellandse Zee.

Verder zijn we vanmiddag naar het strand gegaan en hebben daar dingen gedaan zoals we iedere dag deden de afgelopen twee weken. Dit zouden we kunnen vertalen met de woorden: We zijn gewoon naar het strand geweest. Het enige wat afweek van het 'normale' was dat we alles goed van zand hebben ontdaan. Dit is gemakkelijk hebben daar thuis zo weinig mogelijk werk van

Toren en markthal van Marseillan

Vrijdag 27 juni 2014. Marseillan Plage-Le Puy en Velay, 335 km

Een laatste blik op de camping

Een natuurgebied tussen Agde en Marseillan

Vrijdag 27 juni 2014. Marseillan Plage-Le Puy en Velay, 335 km.

*Vertrek: 08.05, aankomst: 15.25, temp. 18-28 gr. zon en wolken. Camping: Municipal le Puy en Velay ** € 15,30.*

Vanmorgen toen we de caravan moesten aankoppelen werden we gadegeslagen door onze Italiaanse buren. Hij keek echt verbaasd op dat ik de pootjes indraaide met een accuboormachine, dat doe ik al meer dan vijftientig jaar zo. Zijn verbazing werd nog groter toen ik de lier vast zette aan de trekhaak van de auto en de caravan met de lier naar de auto trok. Hij merkte op dat het op deze manier het aankoppelen wel erg gemakkelijk ging. Ik moest hier de lier gebruiken omdat we met de caravan in los zand stonden en om nu met de auto daarin vast komen te zitten, dat leek mij niet goed op de vroege morgen.

Toen we wegreden van de camping werden we uitgezwaaid door de eigenaresse Nadèse en haar zeven maanden oude dochtertje Maylou. We zijn vertrokken voor een rit over gele wegen met een groen randje door de Cevennen naar Le Puy en Velay. Deze gele wegen met een groen randje betekenen op de routekaart dat we door een landschappelijk fraai gebied rijden en dat willen we graag. We rijden eerst richting Agde, in westelijke richting, vervolgens gaan we de autoweg op voor ong. vijfendertig kilometer om vervolgens rechtsaf de autosnelweg op te gaan dan nemen we de afslag in noordelijke richting bij Gignac. We rijden dan dezelfde route die we eind van de jaren tachtig hebben gereden toen we een neefje mee terug namen. We rijden door mooie dorpjes en krijgen spoedig haarspeldbochten wanneer we aan de voet van het centraal massief aankomen.

Tijdens het klimmen merk ik dat er achter mij een zwarte bestelbus zit die zeer hinderlijk dicht achter mij rijdt op vaak minder dan drie meter. Wanneer we opnieuw een haarspeldbocht door zijn zie ik een plek waar ik kan uitwijken om deze en enkele andere voertuigen te kunnen laten passeren. Ik parkeer de combinatie daar en de chauffeur, waarschijnlijk van Noord Afrikaanse afkomst, van de zwarte bestelbus parkeert zijn busje pal naast ons en begint mij op een verschrikkelijk manier uit te schelden. Zijn ogen spuugden vuur! Ik verstond er geen woord van wat hij zei, trouwens Marga ook niet. Dan scheurt hij weg met zijn busje en stopt vijf meter voor ons.

ramen dicht. Ik weet even niet wat ik moet doen! Zo snel als het laatste bedrijf begon zo snel was het ook weer voorbij en reed de man woest weg. Toen hij weg was hebben we elkaar aangekeken en zijn om van de schrik te bekomen even verderop koffie gaan drinken. Veel hebben we meegemaakt, maar zoiets als dit dat was totaal nieuw voor ons. In de auto hebben we het bijna absurde van deze situatie van ons afgepraat.

De Cevennen, met zijn mooie maar weerbarstige natuur, tussen de Aigoual en de Mont-Lozère in het zuidoosten van het departement, biedt een sterk contrast tussen het harde leven in de bergen en de zachtheid van het Middellandse zeeklimaat. Deze ruwe grond met een ruige geschiedenis en karakter, was in het begin van de 18de eeuw het gebied van de oorlog tegen de Camisards en het was het domein van de Hugenoten. Het is het land van de schist (leisteën), diep uitgesneden valleien, scherpe rotsformaties en steile hellingen met onderaan een grote hoeveelheid kronkelende riviertjes, beekjes en woeste bergstromen.

Het is ook de streek van dicht struikgewas en bossen met beuken, sparren, eiken en vooral kastanjebomen. Het terrein biedt niettemin een geheime en mooie natuur waar zich tal van gehuchten met massieve huizen bevinden die leven blazen in deze ondoordringbare bergen. Op de onvruchtbare hellingen is het door het systeem van terrassen voor de 'gouden boom', de fameuze moerbeiboom, mogelijk er te groeien. Maar vooral de 'broodboom', symbool van de Cevennen, groeit er goed en heeft de bevolking al generaties lang van voedsel voorzien.

Bij het zoeken naar een plaatsje op de camping in Le Puy en Velay zien we een oudere caravan Eriba Triton 1984 staan. De onze is van 1993, met de eigenaar en zijn vrouw maken we een praatje en we spreken lovende woorden over onze caravans. We besluiten op de plek naast hen te gaan staan. Bij het uitdraaien van de rechter voorsteun van onze caravan zag ik de schokbreker verticaal hangen. We hebben een serieus probleem een loszittende schokbreker. Gelukkig zijn we op een camping en daar is hulp vaak niet ver weg. Met hulp van onze buren, ze komen uit Melun oostelijk van Parijs, is alles weer in orde gekomen. We hoorden dat er vijftig meter buiten de camping een Renault garage zit. Onze buren hebben voor mij opgeschreven wat ik moet hebben en waarvoor het is bestemd om het euvel te kunnen verhelpen. Wanneer ik weg loop naar de garage haalt onze buurvrouw mij in en samen gaan we naar de Renault garage. Zij doet het woord en ik sta erbij. De eerste monteur denkt dat ik naar een Eriba dealer moet op ong. honderdzesig kilometer van hier. Dan mengt zich een andere monteur in het gesprek, die zegt wat en ik dacht te horen: "Non problem". Het resultaat is, ik moet de caravan gaan halen en monteur twee gaat de schokbreker maken!! Aangekomen op de camping blijkt dat de buurman de schokbreker gedemonteerd heeft, die neem ik mee naar de garage. Voor een tientje hebben ze met behulp van tweedehandse onderdelen mij kunnen helpen. Ik was de koning te rijk, zo blij.

Er is hier in Le Puy en Velay een rots die hoog boven de stad uittorent. Bovenop staat het imposante rode beeld van Notre-Dame-de-France.

Vrijdag 27 juni 2014. Marseillan Plage-Le Puy en Velay, 335 km.

De weg over de berghellingen in de Cévennes is hier duidelijk zichtbaar

Prachtig vergezicht vanaf de top van de Mont Aigoual 1565 m.

Er is een rots van vulkanische oorsprong die hoog boven de stad uittorent. Bovenop staat het imposante rode beeld van de Notre-Dame-de-France. Dit beeld is gegoten uit het ijzer van c.a. 210 Russische kanonnen die ooit door de Fransen in Sebastopol werden buitgemaakt in de Krimoorlog die duurde van 1853 tot 1856.

Zaterdag 28 juni 2014. Le Puy en Velay-Vezelay, 370 km.

*Vertrek: 08.30, aankomst: 15.55. zon, regen, onweer. temp: 17-23 gr. Camping: Municipal de St. Père** € 14,50 is niet ge-ind. Brandstof: 42 liter, € 67,83.*

Wanneer je een computer niet goed programmeert komt er nooit iets goeds uit, dat is een waarheid als een koe. Een navigatieapparaat is ook een computer, programmeer je die dus niet goed dan zal die juffrouw steeds roepen: Probeer te keren. Wat was er aan de hand? We hadden besloten omdat we vrijdag weg moesten van de plaats op de camping rustig over landschappelijk mooie wegen zouden gaan rijden naar huis. Wat had ik nu gedaan met ons navigatiesysteem? Op de vraag of wij over de Autowegen wilden rijden had ik per abuis JA ingedrukt. Wanneer wij een bepaalde weggetje op reden dan riep onze systeem juffrouw steeds; probeer te keren. Dat deden wij dus niet, wij gingen rustig over de D906 in noordelijke richting onze weg vervolgen. We gaan door het gebied van de Haute-Loire, in het zuiden van Auvergne, dat biedt een grote rijkdom aan groene weilanden, vulkanisch gebergte, hoogvlaktes, woeste bergen, engtes en rivieren.

Door dit zonovergoten departement trekken wij verder. De eerste bijzondere plek is le Chaise-Dieu.

De abdijkerk van La Chaise-Dieu, een kathedraal midden in het dorp en zijn bekende muziekfestival hebben de stad beroemd gemaakt. Toen Robert de Turlande in 1043 de monniken van Brioude verliet op zoek naar een ander leven, installeert hij zich op deze granietvlakte, op 1082 m hoogte. Dit is het begin van de Casa Dei (Huis van God). Al gauw heeft Robert de Turlande honderden aanhangers en sticht in 1050 een Benedictijner klooster, dat al snel een abdij wordt met vele vestigingen, over heel Europa.

Robert de Turlande, een onvermoeibare en onuitputtelijke liefdadigheidswerker, wordt in 1070 heilig verklaard tot Sint Robert, slechts drie jaar na zijn dood. Drie eeuwen later wordt een voormalige monnik van de Chaise Dieu paus onder de naam Clément VI. Hij was sterk gehecht aan zijn abdij en wilde er worden begraven, in een abdijkerk die zijn rang waard was. De bouw van de huidige gotische kerk is begonnen in 1344, onder de orders van de bouwmeester van het Pauselijk paleis in Avignon, in opdracht van dezelfde Clément VI.

De voorgevel, de torens en de Tour Clémentine maken deel uit van de verdediging. Van dit glorieus verleden is een opmerkelijk erfgoed overgebleven, dat door de tijd heen in zijn waarde is hersteld en nu het prestigieuze Festival de Musique de La Chaise Dieu herbergt, in 1966 gesticht door de Hongaarse pianist Georges Cziffra. Hier is ook de Danse Macabre te bewonderen, een verbazingwekkende muurschildering uit de XVe eeuw, de prachtig gebeeldhouwde koorstoelen met wandtapijten, meesterstukken uit de weefkunst van het begin van de XVIe eeuw, die de graftombe van Clément VI (1353) in het koor van de abdijkerk omringen. Wij hebben ons niet lang opgehouden in deze plaats om de eenvoudige reden we konden geen parkeerplaats vinden voor onze combinatie. Graag hadden we de kerk van binnen willen bekijken.

Van alle mooie dorpen en steden die we vandaag gezien hebben wil ik graag noemen Nevers. Nevers ligt in een heuvelachtige omgeving op de rechteroever van de Loire aan de samenvloeiing met de Nièvre. Zes km stroomafwaarts mondt de Allier uit in de Loire bij Le Bec d'Allier. Beroemde inwonster was: Bernadette Soubirous, beter bekend als Bernadette van Lourdes, woonde van 1866 tot haar dood in het klooster van Saint-Gildars in Nevers. Haar (intacte) lichaam ligt er opgebaard in een glazen schrijn en trekt jaarlijks duizenden pelgrims. (Maria, de Moeder Gods, is aan Bernadette verschenen en heeft haar een boodschap voor de wereld meegegeven. De kerk heeft dit erkend. Het is vooral treffend dat de woorden van die boodschap, stuk voor stuk de kern raken van waarachtige godsdienstigheid en eigenlijk een vertolking zijn van wat we in het evangelie kunnen vinden).

De camping waar we nu staan ligt in Saint-Père-sous-Vezelay dat is twee kilometer van Vezelay. In 1999 stond ik ook al eens op deze camping toen ik onderweg was naar Santiago de Compostella. Hier kreeg ik bezoek van mijn vrouw, zoon en schoondochter. Vezelay was een belangrijke plaats in de middeleeuwen voor pelgrims die onderweg waren naar Santiago de Compostella. Hier kon men een vervangende Aflaat krijgen die de zelfde rechten gaf als die van het einddoel. Dit deed men omdat de weg die men moest gaan nogal gevaarlijk was in die tijd.

Hier in St Père is een waterfontein die in de middeleeuwen al bekend was. Het water uit het fontein was Heilig! Omdat het Heilig was, was het water kapitalen waard. Wie betrapte werd op het stelen van het water kreeg als straf opgelegd om negen jaar als galeislaaf door het leven te moeten gaan. Wie daarna nogmaals betrapte werd, kreeg de doodstraf! Ondanks de zware straffen was er een levendige handel in water uit de Heilige fontein van Saint Père.

Sommige zaken herhalen zich. Toen we in 1999 op deze camping waren kregen we 's morgens onweer. We stonden met onze tentjes onder eeuwen oude eikenbomen. Tijdens onweer kun je daar beter niet zijn. Nu begon het onweer aan het eind van de middag en het ging door tot in de loop van de avond. Natuurlijk ging het ook nu gepaard met regen. Aan het eind van de avond was ik naar buiten gelopen en vroeg een Nederlandse mevrouw mij wat ze moest doen met het staangeld € 14,50. Moest zij dat soms in een enveloppe doen en in de brievenbus gooien? Ik heb het haar afgeraden je weet niet wat er mee gebeurt.

Zaterdag 28 juni 2014. Le Puy en Velay-Vezelay, 370 km.

Overstekende koeien

Straatje bij het kasteel van Billy

Het Canal du Nivernais is in totaal 174 kilometer lang. Het hoogste punt ligt op 261 meter boven de zeespiegel. Het kanaal is gegraven tussen 1784 en 1843. Belangrijkste reden voor de aanleg van het kanaal was de toenemende schaarste aan brandhout van de stad Parijs. Al eeuwen lang werd hout uit de bossen van de Morvan in grote houtvloten over de Yonne en de Seine naar Parijs getransporteerd. Door de aanleg van het kanaal kon ook hout uit de zuidelijker gelegen streek Bazois worden gehaald.

Zondag 29 juni 2014. Vezelay- Charville-Meziere. 328 km.

vertrek: 08.37, aankomst: 15.03. regen, bewolkt. 13-17 gr. Camping: Mont Olympe ***, € 18,26. Brandstof: 36 liter, € 59,64.

Gisteren hebben we geen beheerder/ster gezien op de camping om het staangeld te innen. Helaas voor hem/haar en de eigenaar, de Gemeente, was hij/zij er vanmorgen ook niet, dus we hebben vannacht gratis op een camping gestaan, zoiets overkomt ons niet vaak. We hebben er voor gekozen om niet over de Autosnelwegen te gaan vandaag, net als de afgelopen dagen, maar over binnenwegen of over de Route Nationaal wegen, Rn wegen genoemd, want we willen graag de dorpen zien waar de mensen wonen. De autosnelwegen zijn gemakkelijker te rijden dan de Rn wegen maar de autosnelwegen zijn wel erg saai tegenwoordig.

Het wil maar niet meezitten deze vakantie of we hebben panne of we kunnen ergens niet in of we kunnen iets niet bezoeken omdat er een reparatie moet worden uitgevoerd. Dan willen we graag stoppen om iets te bekijken en dan kunnen we geen ruimte vinden voor onze combinatie. Gisteravond hadden we regen en onweer, dus geen gelegenheid om in Vezelay naar de kathedraal te gaan. Vanmorgen een zware motregen en de kathedraal was nagenoeg aan het zicht onttrokken vanwege de laag hangende bewolking. Geen omstandigheden om uit te stappen en naar boven te gaan. We zijn gaan rijden richting Auxerre via de route Langs Oude Wegen zoals ik die in 1999 heb gereden door Frankrijk naar Santiago de Compostella nu in omgekeerde richting. Graag wil ik kwijt dat waar het volgende gedeelte overgaat een van de allermooiste plekken is die wij ooit gezien hebben, namelijk de Parc du Morvan. En daar weer één van de allermooiste plaatsen van is daar waar Canal de Nivernais dicht langs een hoge rotswand stroomt.

De bewoners willen het gebied de Morvan zo houden. De gemeenten hebben samen het gebied uitgeroepen tot een regionaal natuurpark, om het landschap te behouden en te vrijwaren van grote industrie en grootschalige recreatie. Zo blijft het een paradijs voor wandelaars, fietsers en paardrijders. Maar ook raften, kanovaren, klimmen, survival en kajakken behoren tot de mogelijkheden. Deze activiteiten vinden vooral plaats in het noordelijke deel van de Morvan. U moet er dus wel een aardige rit voor over hebben. Voor degenen die het wat rustiger aan willen doen: zwemmen, waterfietsen, vissen en zonnen bij het Lac de Pannecière en het Lac des Settons. Ook de liefhebbers van cultuur kunnen in de Morvan hun hart ophalen: er zijn prachtige kerken, kastelen en musea. In de Morvan kan er Bourgondisch gegeten én gedronken worden! De Bourgogne Grand Cru is niet voor niets een bekende wijn voor de liefhebbers.

Maar de Morvan heeft ook zijn eigen specialiteiten. De 'charcuterie' is een goed voorbeeld. De rauwe ham, gedroogd en gezouten, is van de zelfde kwaliteit als die van de beste Franse, Spaanse en Italiaanse soorten. Verder maakt men een heerlijke 'rosette', een grote gedroogde worst in een netje.

De kudden koeien, geiten en schapen leveren de grondstoffen voor heerlijke kazen, die vaak alleen plaatselijk te koop zijn. Bij Vézelay zagen we de wijnstokken staan. Er worden rode en witte bourgognewijnen gemaakt met een eigen karakter. Tenslotte zagen we op vele plaatsen langs de weg bordjes met: te koop, 'Miel du Morvan', een honing van alleen wilde bloemen en planten, waarvan de braam de belangrijkste is.

We luisterden naar muziek van Felix Mendelssohn-Bartoldy op deze CD komt het schitterende koorwerk voor: *Alles was Odem hat, lobe den Herrn*. Stil hebben we zitten luisteren naar dit en de andere werken op deze CD. Na een uur rijden komen we aan op de route National 77 met uitzicht over Auxerre. Daar stoppen we op een parkeerplaats en genieten van de stad die aan onze voeten ligt. Wanneer we verder gaan komen de zware regen- en onweersbuien opzetten. Verschillende buien kunnen we rustig benoemen als zeer zware buien. Vlak voor Chalons sur Marne treffen we er een van deze categorie. Het was eigenlijk niet vertrouwd om verder te rijden maar we konden geen veilige parkeerplaats vinden.

Wanneer we Chalon voorbij zijn komen we langzaam maar zeker in het gebied waar de eerste wereldoorlog is uitgevochten. We komen aan in Suippes dat is een stad met oude bomen waarvan wij ook bomen gezien hebben die ouder zijn dan honderd jaar. Dan duurt het pakweg vijftig kilometer voor je weer bomen tegenkomt van die leeftijd dat is ongeveer bij de plaats Attigny. In het tussenliggende gebied is de eerste Wereldoorlog uitgevochten. We hebben verschillende grote Erevelden gezien, allemaal keurig onderhouden. We hebben nog veel meer bordjes gezien onderweg die verwezen naar andere Erevelden die wat verder weg lagen. We hebben stil gestaan bij een Frans monument ter nagedachtenis aan de omgekomenen. Er ligt is dit gebied ook een reusachtig Amerikaans Ereveld maar die hebben we deze reis niet gezien.

Zondag 29 juni 2014. Vezelay- Charville-Meziere. 328 km.

Dit is het ossuarium Monument "La Ferme de Navarin" dat ligt 45 km ten oosten van Reims, 30 km ten noorden van Chalons-en-Champagne, aan de rand van de RD 77 , tussen de dorpen Souain-Perthes-lès-Hurlus en Sommepy-Tahure. Dit monument is een knekelhuis en herbergt de resten van 10.000 soldaten die sneuvelden in de eerste Wereldoorlog in het gebied van de Champagne.

Auxerre vanaf de RN 77 gezien.

Charleville-Mézière gezien vanaf de camping

Maandag 30 juli 2014 Charville-Mézière-Berg en Terblijt. 219 km

*Vertrek: 09.20, aankomst: 13.05. zon, bewolkt. 17-25 gr. Camping: Oriëntal ****, € 20,70. Brandstof: 43 liter, € 72,74.*

We zijn vanmorgen in alle rust opgestaan en hebben ons reisvaardig gemaakt. We zijn lekker uitgeslapen even voor acht uur werden we wakker. Vandaag hebben we een korte rit voor de boeg. We staan vlak bij de Belgische grens en dan de Ardennen door naar Berg en Terblijt. Dat we daar naar toe gaan heeft alles te maken met het Vrijthof in Maastricht. Waar kun je beter de vakantie afsluiten door juist op dat beroemde plein een glaasje te drinken. Dat we graag naar deze stad willen heeft ook te maken met een traiteur die hier een zaakje had. Daar kochten we voor jaren terug twee Asperge Truffel Quiche punten. Het warm maken in ons oventje deed al het water in onze mond lopen. Natuurlijk niet goedkoop maar erg goed. (Duur is alles wat zijn prijs niet waard is) Deze zaak bestaat al jaren niet meer, maar wij hebben hier onze herinneringen aan en die koesteren we. Die willen we niet vergeten.

Voor de zoveelste keer zaten we achterover geleund in een terrasstoel op het Vrijthof. Dat gaf ons een prima gevoel. Vandaag konden we kijken naar de opbouw van het podium en decor van André Rieu zijn muziekspektakel dat hier de komende weekenden wordt gehouden. Volgens ons waren er zeker rond de zestig mensen met deze opbouw bezig. Steeds weer opnieuw zagen we stukken monteren aan het grote podium. Blijkbaar was alles van te voren strak geregisseerd en wist iedereen wat hij/zij moest doen.

Onze route ging vandaag via La Roche en Ardenne dit is een kleine stad in het hart van de Belgische Ardennen in de provincie Luxemburg. Het aanzicht van het stadje wordt gedomineerd door het kasteel van La Roche en Ardenne. Dit kasteel is hier in de elfde eeuw na Christus gebouwd en wordt nog steeds bewoond door de geest van Berthe van La Roche die hier in de middeleeuwen woonde. Op zomeravonden wordt er in het kasteel een toneelstuk rond Berthe opgevoerd.

La Roche heeft een grote aantrekkingskracht op toeristen in de Ardennen. Op ieder moment van de dag lopen er een groot aantal toeristen door het stadje heen. Wanneer we door de stad rijden merken we dat aan alle kanten. La Roche speelde een grote rol in de "Battle of the Bulge", beter bekend als de slag om de Ardennen. Dit was laatste poging van de Nazi's om de opmars van de Geallieerden terug te dringen. La Roche werd tijdens deze slag vrijwel geheel verwoest en van het dorp was na afloop niet veel meer over. Maar liefst 141 burgers verloren het leven in de strijd tegen de Duitsers. Van uit La Roche en Ardenne rijden we richting Baraque de Fraiture, het hoogste punt van België dat ligt op 652 meter. Het is een fraaie route door dichte bossen. Gestag klimmen we, onwillekeurig moet ik denken aan de Slag om Fraiture die de Amerikanen hier hebben geleverd met de Duitse bezetters op 23 december 1944. Het kruispunt van wegen was strategisch erg belangrijk, de weg van Luik naar Bastogne loopt hier langs en kruist hier de weg van Namen naar St. Vith. Zwaar is hier gevochten in winterse omstandigheden. Bij het lezen van de oorlogsgeschiedenis van de Slag om de Ardennen valt op dat de gevechten om Baraque de Fraiture een behoorlijk belangrijke rol heeft gespeeld in die tijd. Wanneer we boven zijn gaan we niet de Autosnelweg op richting Luik maar we nemen hier de N30. Deze weg daar moesten we overheen in 1975 toen we voor het eerst naar Frankrijk gingen en de Autosnelweg nog niet was aangelegd. Het is een route die ook ken van Luik-Bastenaken-Luik. Vele mooie momenten hebben we opgehaald vooral op dit gedeelte tot aan Luik toe. Dan was het heet b.v. in 1998 dan weer regende het in 1999. Alle weersomstandigheden beleefden we tijdens de tien keer dat ik deze rit heb gereden. Vele bekende plekken kwamen we langs, mooi, mooi, mooi.

Ons navigatiesysteem weet niet dat wij een caravan achter de auto hebben. Dit merkten we, te laat, toen we door de stad Luik werden geleid. Volgens ons is het niet toegestaan om met een caravan door Luik te rijden. Zo is het jaren geweest. Dat we door Luik reden had voor ons geen nare consequenties in de vorm van een bon van een agent. Wanneer we eenmaal Luik door zijn we ook bijna bij de grens tussen België en Nederland. Nederland het land van de grote vensters en het land van de afspraken. Ook het land van de zoute haring met uitjes, onze familie, vrienden en bekenden. Voor Maastricht komen we tot stilstand daar staat een file vanwege de bouwwerkzaamheden voor een dubbele tunnel door Maastricht. Vrij snel kunnen we rechtsaf en toeren rustig naar de camping in Berg en Terblijt. Terwijl Marga ons inschrijft op het kantoor van de camping merk ik dat we een telefoontje gemist hebben. Dit telefoontje blijkt van onze burens Ans en Arie te zijn. Ans vertelde mij, toen ik haar terug belde, dat zij van de grote parkeerplaats bij Eijdsden afreden en ons voorbij zagen komen op de autosnelweg. Zij waren van plan om naar huis te rijden.

Maandag 30 juli 2014 Charleville-Mézière-Berg en Terblijt. 219 km

De Ardennen

De Ardennen nabij La Roche en Ardenne

La Roche en Ardenne

Maandag 30 juli 2014 Charville-Mézière-Berg en Terblijt. 219 km

NS station Maastricht

Brug over de Maas.

Vrijthof, Maastricht

Dinsdag 1 juli 2014, Berg en Terblijt-Wierden. 243 km.

Vertrek: 8.45, aankomst: 12.15, zonnig, temp: 17-22 gr

Vanmorgen toen we wakker waren zei Marga tegen mij: "Vanavond slapen we weer in ons eigen bed". Waarop ik tegen haar zei: "Juich maar niet te vroeg laten we eerst maar eens afwachten wat deze dag ons brengt". Niet dat ik gelijk had maar toen we aankwamen bij Maastricht tegen negen uur stond de weg daar vol en het heeft ons ruim een half uur gekost om op de A2 te komen richting het noorden. Het verkeer was verder voor Nederlandse begrippen, rustig vandaag. Ons land is behoorlijk vol en dat merk je op de wegen. Op de heenreis benevens wat we mee maakten in Duitsland, hadden we een file bij Lyon en verder konden we overal rustig doorrijden. Lekker is dat.

Gisteren zijn we in Valkenburg geweest we hebben de auto gepakt omdat de regen ons boven het hoofd hing. In Valkenburg vonden we vlot een parkeerplaats en zijn het toeristisch centrum ingelopen. Niks geen bijzonders aan. Het is altijd opnieuw een genoegen om door dit toeristisch dorp te lopen. Lang zijn we niet meer in Valkenburg geweest, toch we herkenden gemakkelijk nog vele plekken. Na wat rond gedoold te hebben, kwamen we terug op het plein waar we de auto hadden achter gelaten. Onze auto stond trouw op ons te wachten, met achter de ruitenwissers een parkeerbon. We hadden voor die plek moeten betalen. Toen we rondkeken zagen we de betaalautomaat, die hadden we bij aankomst jammer genoeg niet gezien. De kosten van dit foutje zijn € 59,70. In 1976 had ik de laatste parkeerboete betaald, ik meen mij te herinneren dat het toen Fl. 25,- kostte dat is in € 11,36. Dat was op het plein voor het Theater de Hagen in Almelo, wat nu het Theaterhotel is.

De hele terugreis naar huis vandaag verliep zoals we dat graag zien, zonder files. Een opvallende zaak was op een parkeerplaats in Limburg, waar we koffie dronken. Er kwam een man aan in een vrijwel nieuwe Volvo Stationcar die laadde uit zijn auto vuilniszakken en deponeerde die in de afvalbakken op de parkeerplaats. Toen hij zag dat ik keek nam hij die terug en gooide het in de volgende. Hij deed zeven volle grijze vuilniszakken in de containers. Nu ben ik wel zo nieuwsgierig dat ik wel de beweegredenen van die man wil weten waarom gooit hij zijn vuilnis hier in de afvalcontainers en doet hij dat niet op een reguliere manier in zijn woon- of verblijfplaats.

Terug in de auto ging ons gesprek over de aardige mensen die wij ook deze reis hebben ontmoet. Natuurlijk hebben we het ook gehad over die boze man op onze eerste dag van deze terugreis. Dit is in al die jaren de tweede keer dat we trammelant hebben tijdens een vakantie. De eerste was een man uit Keulen die zijn zoontje was in onze bungalowtent geweest tijdens onze afwezigheid, meer dan veertig jaar geleden. Toen ik de man dit vertelde en hem vroeg of hij dit in de toekomst wilde voorkomen, werd hij boos. Even later verscheen hij bij ons voor de bungalowtent en vertelde dat hij goede vrienden had in Nederland en dat hij binnen het uur onze naam en adres wist in Nederland. Terwijl hij dit zei, fotografeerde hij mij, ongevraagd. Ik draaide mij om en vroeg hem vriendelijk of ik hem mocht fotograferen. Daarin stemde hij, tot mijn verbazing, toe. Hierna zei ik hem, dat ik hem een goede terugreis wenste naar Keulen wanneer hij er aan toe was. Stomverbaasd keek hij mij aan en snapte niet hoe dat ik wist uit welke plaats hij vandaan kwam. *(Ik had gewoon even op zijn nummerbord gekeken)*. Wij hebben overigens geen 'last' meer gehad van zijn zoontje.

Ook nu hebben we weer veel aardige mensen ontmoet. Zoals de Italianen op de camping in Marseillan Plage en het echtpaar uit de buurt van Parijs die ons hebben geholpen in le Puy en Velay met de schokbreker. Wanneer we op de Rijssensestraat rijden in Wierden komt onze jongste zoon ons tegemoet rijden. We hebben hem gezien op de eerste dag vlak voor Hengelo en nu we thuis komen zien we hem weer.

Wij beiden hebben geen andere conclusie over deze vakantie dan dat het niet allemaal heeft mee gezeten deze vakantie, toch hebben er volop kunnen genieten. Het thuis aankomen is, net als alle andere jaren, een beetje vreemd. Het gevoel op de laatste dag lijkt op die van de eerste dag, het is 'eventjes', ongewoon.

Dinsdag 1 juli 2014, Berg en Terblijt-Wierden. 243 km.

De nieuwe poort van Wierden

Stationsstraat Wierden

Spoorwegovergang Hexelseweg Wierden

DE REIS IN CIJFERS

AFSTAND

Beginstand: 163.349

Eindstand: 166.632

Totaal gereden km: 3.283

BRANDSTOF

Benzinekosten: € 490,49

Liters: 307

Gem. verbruik p/l: 10,8

Gem. Literprijs: 1,597

CAMPING € 362,26**TOL** € 62,30**COLOFON**

Uitgave

Productie gereed op zondag 27 juli 2014. Dit boek bevat 34 pagina's, 48 foto's en heeft 12.968 woorden en heeft 953 regels. Deze uitgave is vrij te downloaden en het is een niet commerciële uitgave.

©Copyright 2014

Alle rechten van deze uitgave zijn van: T.Stek, Wierden.